สะเดาะพระเคราะห์

พระศรีวิสุทธิวงศ์ วัดบวรมงคล

เรียบเรียง

พิมพ์แจกในการพระราชทานเพลิงศพ

เจ้าจอมสมบูรณ์ ท. จ. ในรัชกาลที่ ๕

ณ เมรุวัดเทพศิรินทราวาส

๑๗ มกราคม ๒๕๐๒

ห้องสมุดสรณ์งานศพ

สะเดาะพระเคราะห์

พระศรีวิสุทธิวงศ์ (สาย ตุลโย ป. ๙)

วัดบวรมงคล เรียบเรียง

วิถีชีวิตของคนในโลกนี้ ย่อมมีโลกธรรม (คือธรรมประจำสำหรับโลก) ห้อมล้อมติดตามอยู่บุคคลผู้เกิดมาย่อมได้ประสพโลกธรรม ทั้งส่วนดี ที่น่าปรารถนา ทั้งส่วนไม่ดี ที่ไม่น่าปรารถนา คือ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ มีคนสรรเสริญ ถูกคนนินทา มีสุข มีทุกข์ หมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันไป ประเดี๋ยวได้รับความสุขความเจริญ มีคนสรรเสริญ เคารพนับหน้าถือตา ประเดี๋ยวได้รับความเสื่อม มีตำแหน่งก็เสื่อมจากตำแหน่ง มียศอำนาจ ก็เสื่อมจากยศอำนาจ

ประเดี๋ยร้องไห้ ประเดี๋ยวหัวเราะ เดี๋ยวมีเคราะห์ เดี๋ยวมีโชค เดี๋ยวมีโศก เดี๋ยวมีรื่นเริง วิถีชีวิตของคนย่อมเป็นของไม่เที่ยงแท้ ไม่แน่นอน ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ขึ้น ๆ ลง ๆ อย่างนี้

คนโดยมากเมื่อได้ประสบโลกธรรมส่วนดี คือ มีลาภ มียศ มีคนสรรเสริญ มีความสุข ก็มักเพลิดเพลินเจริญใจ หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส สดชื่น ครื้นเครง ปลาบปลื้ม บางคนถึงลืมแก่ ลืมเจ็บ ลืมตายก็มี ดังคำที่ว่า **"เมาตนลืมตาย เมากายลืมแก่"** บางคนถึงกับมัวเมาวิปริต ทำผิดทำพลาดไปได้ ดังคำที่ว่า **"เมายศหมดเมธา เมาตัณหา หมดละอาย"** ดังนี้

เมื่อถึงคราวประสพโลกธรรมส่วนไม่ดี เสื่อมลาภ เสื่อมยศ ถูกคนติฉินนินทา ถูกจองจำทำโทษเป็นต้น ก็เศร้าโศกเสียใจ ร้องไห้หน้าตาซีดเซียว ผิวพรรณ

เหี่ยวแห้ง และมักบ่นว่า เคราะห์ร้ายบ้าง เคราะห์ไม่ค่อยดีบ้าง ตามหลักวิชาทางโหราศาสตร์ คนมักเข้าใจว่า คนที่จะดีหรือไม่ดีนั้น ขึ้นอยู่กับพระเคราะห์ที่จรมา ถ้าถูกพระเคราะห์ดีที่เรียกว่าศุภเคราะห์จรมาให้คุณ ก็เป็นเหตุให้ได้ลาภยศ มีความสุขความเจริญ มีคนสรรเสริญ นับหน้าถือตา ถ้าถูกพระเคราะห์ร้ายที่เรียกว่าบาปเคราะห์ จรมาให้โทษ เช่น พระศุกร์เข้าพระเสาร์แทรก พระราหูมาทับมาเสวยอายุ ก็มักจะได้รับทุกข์ภัยพิบัติต่าง ๆ มักไม่ค่อยมีความสุขสวัสดิ์ เช่นมีคู่ครอง ก็มักระหองระแหงทะเลาะวิวาทบาดหมาง หย่าร้างหนีหายตายจากกันไป มีเงินทองทรัพย์สมบัติบริวาร ก็มักอันตรธานสูญเสียไป มีบ้านก็มักถูกไฟไหม้เผาผลาญสูญสิ้นไป พลัดที่นาคาที่อยู่ ถูกจองจำทำโทษติดคุกติดตะราง ด้วยเหตุนี้ คนโดยมากจึงกล่าวบาปเคราะห์และพากันลงโทษว่า "*พระเสาร์ พระราหู ไม่ค่อยจะดี มีแต่ให้โทษให้ทุกข์*

เดือดร้อน พระเสาร์ พระราหู คนทุกคนกลัวกัน
นักหนา บางคนต้องทำพิธีรับพระเสาร์พระราหูกัน
เอิกเกริก กลัวพระเสาร์พระราหูจะให้โทษ
อย่างนั้น อย่างนี้ จึงต้องเอาใจประจบพระสาร์
พระราหูไว้ แต่ถ้าจะพิจารณาให้ดีตามความเป็นจริง
แล้ว พระเคราะห์เหล่านี้ให้โทษ ก็คือแสดงผลของ
กรรมเก่า ที่ได้กระทำไว้ ซึ่งผู้ทำจะต้องได้รับต่อไป
จะอย่างไรก็ตาม พระเคราะห์เหล่านี้ ถึงแม้จะให้โทษ
เพียงไร ก็ไม่ควรกลัวหรือสะทกสะท้าน เพราะนาน ๆ
หรือหลาย ๆ ปี จึงมีพระเคราะห์เหล่านี้จรมาให้โทษ
สักครั้ง หรือจะให้โทษร้ายกาจ ก็เพียงชาติเดียวเท่า
นั้น ครั้นให้โทษแล้วอาจกลับให้คุณได้อีกในโอกาส
ต่อไป

ส่วนพระเคราะห์ที่ร้ายกาจ ให้โทษทุก ๆ ชาติ
ไม่มีวันจะให้คุณเลย และสำคัญกว่าพระราหูพระเสาร์
ซึ่งทุกคนควรหวาดกลัวและระวังให้มาก ก็คือ กิเลส

พระโลพะ พระโทสะ พระโมหะ กิเลสนี้เป็น พระเคราะห์ใหญ่ ที่จะบันดาลให้เกิดความเดือดร้อน วิปริตได้มากสุดที่จะพรรณนา โลกจะวิบัติเดือดร้อน ทุกหย่อมหญ้า จะเกิดโกลาหลวุ่นวาย ไม่สงบจน รบราฆ่าฟันกัน ก็เพราะ พระโลภะ พระโทสะ พระโมหะ ต้นเหตุของความยุ่งยากเดือดร้อนทั้งมวล ล้วนมาจาก พระโลภะ พระโทสะ พระโมหะ โดยที่สุด แม้ในครอบครัวสามีภรรยา ถ้าหากว่าพระโลภะ (ความโลภ) เข้ามาเสวยอายุ สิงสถิตอยู่ในจิตใจ สามีภรรยา ทำให้อยากได้ไม่รู้จักสิ้นสุด มีแล้วไม่รู้จักแล้ว เช่นมีภรรยาสาม ๓ แล้ว ก็อยากได้ ๒ มี ๒ แล้ว ก็อยากได้ ๓ มี ๓ แล้ว ก็อยากได้ ๔ อย่างที่ว่า "เห็นหน้าไม่ว่าใคร นึกสงสัยอยากสู่สม สมัครสมานไม่นานนม แล้วเลิกล้มหาต่อไป" ก็จะเกิดการระหองระแหง ทะเลาะวิวาทบาดหมางกัน

พระเคราะห์ร้าย หรือบาปเคราะห์เมื่อเกิดขึ้นแล้ว กับดาลให้เกิดโทษตามกำลังแห่งอกุศล จนกว่าจะสิ้นสุด ปรกติของคน ย่อมมีความหวาดสะดุ้งกลัวอยู่แล้ว เมื่อทราบว่า พระเสาร์พระราหู ซึ่งเป็นบาปเคราะห์ มาเสวยอายุ จรมาให้โทษ เกรงว่าจะนำความวิบัติเดือนร้อนมาสู่ตน และเข้าใจว่า อาจสะเดาะให้หายไป หรือทำให้เบาบางลงได้ จึงหาวิธีทำอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อผ่อนหนักให้เป็นเบา ตามความเข้าใจของตน บางคนก็นิมนต์พระมาทำพิธีสวดนพเคราะห์ เลือกเอาหลักธรรมในพระพุทธศาสนา ที่มีหมวดตรงกันกับกำลังวัน กำลังเทวดา เช่น พระอาทิตย์มีกำลัง ๖ เสวยอายุ ก็สวดอนุตตริยะ ๖ พระจันทร์มีกำลัง ๑๕ ก็สวดจรณะ ๑๕ ดังนี้เป็นต้น บางทีก็ทำพิธีฆ่าสัตว์บูชายัญ ดังเรื่องที่เกิดขึ้นในครั้งพุทธกาล เรื่องมีโดยย่อว่า พระเจ้าปเสนทิโกศล ผู้ครองกรุงสาวัตถี อันเป็นราชธานีของแคว้นโกศล

บรรทมหลับในราตรีวันหนึ่ง เวลาปัจฉิมยามใกล้รุ่ง
ทรงพระสุบินแปลกปลาด ถึง ๑๖ ข้อ ทรงตก
พระทัย ได้ตรัสให้พราหมณ์ปุโรหิตประจำราชสำนัก
ทำนาย ซึ่งพราหมณ์ปุโรหิตต่างก็ทำนายไปในทาง
เกิดเหตุร้าย เป็นอันตรายแก่พระเจ้าปเสนทิโกศล ๓
ประการ คือ เสียราชสมบัติ เสียพระมเหษีและ
สวรรคต จึงทูลแนะนำให้ทำพิธีฆ่าสัตว์จำนวนมาก
บูชายัญ เพื่อสะเดาะพระเคราะห์ พระเจ้าปเสนทิโกศล
ทรงเชื่อและตกพระทัยมาก จึงมีพระราชโองการให้ทำ
พิธีฆ่าสัตว์บูชายัญ พระนางมัลลิกาทูลคัดค้าน ขอให้
เสด็จไปเฝ้าทูลถามพระพุทธเจ้า ในที่สุดพระพุทธเจ้า
ทรงพยากรณ์ว่า เหตุร้ายตามที่ทรงสุบินนิมิตต์ จัก
มีแก่ชาวโลก สัตวโลกทั่วไป มิได้มีแก่พระเจ้าปเสน-
ทิโกศลเลย พิธีฆ่าสัตว์บูชายัญ เพื่อสะเดาะพระเคราะห์
นั้น จึงเป็นอันระงับไป มิเช่นนั้นแล้ว ชีวิตของสัตว์
เป็นจำนวนมากจะต้องถูกฆ่าทำลาย เพื่อบูชายัญ

สะเดาะพระเคราะห์ อันจักเป็นเวรกรรมติดตามสนองต่อไปอีกตลอดกาลนาน

การสะเดาะพระเคราะห์โดยนัยดังกล่าวนี้ ถ้าจะมองในแง่ดี ก็ดี และมีคุณอยู่บ้าง เพราะเป็นเครื่องปลอบใจ ทำให้อุ่นใจ สบายใจ แต่ก็ยังชื่อว่าไม่หมดเคราะห์ทีเดียว ตราบใดจิตต์ใจยังอยู่ใต้อำนาจกิเลส ตราบนั้นก็ยังนับว่ามีเคราะห์ร้ายอยู่เสมอ เพราะตัวเคราะห์ร้ายอยู่ที่กิเลส ความรัก ความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นตัวเคราะห์ร้ายมาก ระเบิดปรมาณู ระเบิดไฮโดรเย็น แม้มีพิษสงแรงร้าย สามารถทำลายวัตถุใหญ่ ๆ บ้านเมืองใหญ่ ๆ ให้ย่อยยับเป็นธุลีได้ในชั่วพริบตาเดียวก็ตาม แม้กระนั้นยังไม่ร้ายแรงเท่าราคะ โลภะ โทสะ โมหะ ๆ เกิดขึ้นแล้ว สิงสถิตอยู่ในจิตต์ใจของผู้ใด ก็ทำให้ผู้นั้นมีแต่ความทุกข์ มีแต่ความเดือดร้อน มีแต่การทะเลาะวิวาทเบียดเบียนประหัตประหารกัน มีแต่เอารัดเอาเปรียบกัน แก่ง

แย่งแข่งดีกัน ไม่มีสันติสุข ทำให้รบราฆ่าฟัน ทำให้เห็นผิดเป็นชอบ เห็นชั่วเป็นดี ดังที่เรียกว่า เห็นกงจักรเป็นดอกบัว อนึ่งระเบิดปรมาณู ระเบิดไฮโดรเย็น แม้มีฤทธิ์เดชมาก แต่ก็เป็นของหายาก มีไม่มากนัก บุคคลจึงไม่อาจหาใช้ได้พร่ำเพรื่อในที่ทั่วไป ส่วนราคะ โลภะ โทสะ โมหะนี้ มีกันทุกคนจะใช้เมื่อไรก็ใช้ได้ และมักใช้กันพร่ำเพรื่อ ไม่เลือกกาล ไม่เลือกสถานที่ ไม่เลือกเพศวัย จึงพาให้เดือดร้อนกันอย่างทุกวันนี้

ส่วนการสะเดาะพระเคราะห์ตามคติทางพระพุทธศาสนานั้น ก็คือสะเดาะกิเลสให้หลุดไปหมดไป เบาบางลดน้อยไป ด้วยธรรมะตามลำดับดังนี้

๑. พระราคะ (ความรักอันเจือด้วยความกำหนัด) ความรักนี้ ถ้าเกิดมีขึ้นแล้วก็เป็นเหตุให้เห็นสวยเห็นงาม แม้ในสิ่งที่ไม่สวยไม่งาม นำความเร่าร้อนกระวนกระวายมาให้ไม่มีความสุขสบาย เป็น

เหตุให้เศร้าโศกเสียใจ ปิยโต ชายเต โสโก ความโศกเกิดจากสิ่งที่รัก ที่ใดมีรัก ที่นั้นมีทุกข์ คนที่ต้องฆ่ากันตาย เบียดเบียฬประหารกัน เพราะความรักแย่งชิงสิ่งของที่ตนรัก ก็มีจำนวนไม่น้อย พระรามกับทศกัณฐ์ รบราฆ่ากันถึงโลกย์ ก็เพราะเรื่องแย่งนางสีดามารศรี คือแย่งความรักกันนั่นเอง คนที่เฝ้าคิดถึงสิ่งที่รัก คนที่ตนรักมากเกินไป มักกินไม่ได้นอนไม่หลับ กระสับกระส่าย ดังคำที่ว่า "*ไม่เห็นหน้าเจ้า กินข้าวไม่ลง*" และเป็นเหตุให้พะว้าพะวังเป็นนิจสิน ยามกินก็อาวรณ์ ยามนอนก็อาลัย ยามจากไปก็พะว้าพะวังห่วงหน้าห่วงหลัง ยามนั่งก็ซึมเซาเหงาหงอยนัยน์ตาลอย บางคนก็ฆ่าตัวตายเพราะความรัก ราคคฺคิ ทหติ มจฺเจ รตฺเต กาเมสุ มุจฺฉิเต ไฟคือราคะ ย่อมเผาผลาญสัตว์ทั้งหลายผู้กำหนัด สยบอยู่ในกามทั้งหลาย พึงสันนิษฐานเถิดว่า ขึ้นชื่อว่าความรัก อันประกอบด้วยราคะ ไม่ว่า

จะเป็นรักชั่วคราว หรือรักนิรันดร ล้วนนำความ
เร่าร้อนกลุ้มใจมาให้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น เราจึงมักจะ
ได้ยินว่า "ร้ายนัก รักนี้" คนที่ถูกพระราคะ
เสวยอายุ จึงอยู่ในเกณฑ์ที่มีเคราะห์มากอยู่ เพราะ-
ฉะนั้นความรัก จึงเป็นพระเคราะห์ที่ควรสะเดาะ การ
สะเดาะพระราคะ ต้องใช้อสุภสัญญา คือพิจารณา
เห็นร่างกายตนและคนอื่นเป็นของไม่สวย ไม่งาม
ปฏิกูล น่าเกลียด ตามความเป็นจริง ดังนี้ว่า

อนิจจา ร่างกาย ของชายหญิง
มีแต่สิ่ง ปฏิกูล อาดูรหลาย
เต็มด้วยมูตร คูถเหม็น ไม่เว้นวาย
น่าเบื่อหน่าย รำคาญ ทุกกาลไป

ร่างกายนี้ มีหนัง หุ้มบังทั่ว
โดยรอบตัว มีช่อง เป็นปล่องไข
สิ่งโสโครก มากมาย จากภายใน
ให้หลั่งไหล ซึมออก มานอกกาย

กายนี้เป็น แผลใหญ่ จำไว้เถิด
เป็นที่เกิด ทุกข์ยาก ลำบากหลาย
แต่คนเขลา เฝ้าชม หลงงมงาย
ว่าเฉิดฉาย โสภา เที่ยงถาวร

อยังโข กาโย โอ้กายนี้
เป็นถิ่นที่ เกิดอยู่ แห่งหมู่หนอน
มีโรคา สารพัตร คอยตัดรอน
ให้เดือดร้อน ประจำ ทุกข์ยาย

กายนี้ ไม่นานนัก ก็จักแปร
ถึงความแก่ คร่ำคร่า สิ้นราศี
จักสิ้นลม ล้มตาย วายชีวี
กลายเป็นผี เน่าพัง เหม็นจังเลย.

เมื่อใช้ธรรมคืออสุภสัญญาสะเดาะห์พระราคะซึ่งเป็นตัวเคราะห์ใหญ่ออกแล้ว ก็จักสิ้นเคราะห์สิ้นทุกข์โศกไปได้มากทีเดียว

๒. พระโทสะ (ความโกรธประทุษร้าย) ความ

โกรธนี้ถ้าเกิดมีขึ้นแล้ว ก็เป็นเหตุให้เร่าร้อนกระวน กระวาย เห็นสิ่งทั้งหลายน่าโกรธน่าเกลียดไปหมด คนที่ต้องฆ่ากันเบียดเบียฬกันก็เพราะพระโทสะ พระโทสะนี้ทำเรื่องน้อย ให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ ทำเรื่องที่ใหญ่อยู่แล้ว ให้ใหญ่มากยิ่งขึ้น พระโทสะเข้ามาเสวยอายุของผู้ใด ก็มักทำให้ผู้นั้นเสียหน้า เสียตา เสียปากเสียมือเท้า เสียเข้าของต่าง ๆ มักเห็นช้างเท่าหมู เห็นภูเขาเท่าจอมปลวก ทำให้ทะเลาะวิวาทบาดหมางแตกสามัคคีกัน ทำให้อาฆาตกันไม่รู้จักสิ้นสุด และก่อกรรมทำเข็ญ จองเวรจองกรรม จองล้างจองผลาญกัน พระเทวทัตต์ตั้งปรารถนาจองเวรพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่อดีตชาติ ครั้งเป็นพ่อค้าขายถูกบีด ก็เพราะถูกพระโทสะเสวยอายุนั้นเอง โทสคฺคิ วา พฺยาปนฺเน นเร ปาณาติปาติโน ไฟคือโทสะย่อมเผาผลาญคนทั้งหลาย ผู้พยาบาทแล้วมักทำชีวิตสัตว์ให้ตกล่วงไป เพราะฉะนั้น พระโทสะจึง

เป็นพระเคราะห์ใหญ่ ทำให้ชาวโลกเดือดร้อน ถ้าปล่อยให้เข้ามาเสวยอายุแล้ว อาจทำให้ต้องเข้าคุกเข้าตะรางได้ จึงควรรีบสะเดาะเสีย การสะเดาะพระโทสะ ต้องสะเดาะด้วยธรรมะคือเมตตา ความปรารถนาดี หวังดีต่อผู้อื่น คนรักสุขเกลียดทุกข์ฉันใด ผู้อื่นก็รักสุข เกลียดทุกข์ฉันนั้น เมื่อใช้ธรรมะคือเมตตาสะเดาะพระโทสะ ซึ่งเป็นพระเคราะห์ใหญ่ออกแล้ว ก็จักมีความสุขสบาย สิ้นเคราะห์สิ้นโศกไปมากทีเดียว

๓. พระโมหะ (ความหลง) ความหลงนี้ ถ้าเกิดมีขึ้นแล้ว ก็เป็นเหตุให้จิตใจมืดมิด ไม่เห็นผิดชอบชั่วดี เหมือนขณะที่มีสุริยุปราคาเต็มดวง ก็ทำให้มืดไป ไม่มีแสงสว่างไม่เห็นทาง คนที่ทำชั่ว ฆ่าเขาลักทรัพย์ของเขาเหล่านี้เป็นต้น เพราะมีความหลงเข้าครอบงำ พระโมหะเข้ามาเสวยอายุของผู้ใด ก็มักทำให้ผู้นั้นมีใจมืดวิปริตเห็นผิดเป็นชอบ แล้วประกอบ

กรรมชั่ว พาตัวให้เดือดร้อน โมหคฺคิ ปน สมฺมุเฬฺห อริยธมฺเม อโกวิเท ไฟคือโมหะย่อมเผาผลาญคนผู้หลงใหลไม่รู้ธรรมของพระอริยเจ้า เพราะฉะนั้น พระโมหะ จึงเป็นพระเคราะห์ใหญ่ ทำให้ชาวโลกเดือดร้อน ถ้าปล่อยให้เข้ามาเสวยอายุ อาจทำให้ข้ คุกเข้ ตะรางได้ จึงควรรีบสะดาะเสีย การสะเดาะพระโมหะ ต้องสะเดาะด้วยปัญญา คือความรู้จักเหตุผลตามความเป็นจริง เมื่อเกิดปัญญาแล้ว จิตใจก็สว่างเห็นทางผิดทางชอบ หายมืดหายหลง เมื่อใช้ธรรมะคือปัญญาสะเดาะพระโมหะ ซึ่งเป็นพระเคร ะห์ใหญ่แล้ว ก็จักมีความสุขสบายสิ้นเคราะห์สิ้นโศกไปได้มากทีเดียว

ยังมีพระเคราะห์ร้ายที่เสวยอายุและทำให้คนเสื่อมเสีย และวิบัติอีกมาก ในขณะนี้ คือ พระสุราพระกีฬาบัตร (การพนัน) พระสุรานี้ ถ้าเสวยอายุของผู้ใด ก็ทำให้ผู้นั้น ยากจนสิ้นเปลืองทรัพย์

โดยไม่จำเป็น และเมาเสียหาย พูดจาหยาบคาย ทะเลาะวิวาท บางรายถึงกับบังอาจเรียกพ่อตาเป็น อ้ายน้องชายก็มี ดังมีเรื่องเล่าว่า พ่อตากับลูกเขย ได้รับเชิญไปในงานกินเลี้ยงแห่งหนึ่ง ก่อนไป พ่อตาได้ เตือนกำชับลูกเขยให้ระวังมิให้ดื่มมาก ลูกเขยก็รับคำ แล้วไปด้วยกัน ครั้นไปถึงที่เลี้ยง เพื่อนฝูงมีมาก คนโน้นก็ชวนให้ดื่ม คนนี้ก็ชวนให้ดื่ม ส่งซ้ายส่งขวา ส่งหน้าส่งหลัง ลูกเขยก็ดื่มมากเกินไป ไม่รู้จัก ประมาณ ครองสติไม่ได้ พ่อตาเห็นท่าไม่ดี จึงเข้า ไปกระซิบบอกลูกเขยว่า พ่อที่เถอะลูกเอ๊ย ฝ่ายลูกเขย จำพ่อตาไม่ได้ จึงตอบพ่อตาไปว่า ไม่เป็นไรหรอก อ้ายน้องชาย ดื่มสุราแล้วบังอาจเรียกพ่อตาเป็น อ้ายน้องชายไปได้ บางคนดื่มสุราแล้ว ไปหาเรื่อง อาละวาดทะเลาะวิวาทประหัตประหารกันตาย เข้าคุก เข้าตะรางมีตัวอย่างบ่อย ๆ พระสุราถ้าเข้าสวยอายุ ของผู้ใดแล้ว มักทำให้ผู้นั้นเสียคน อาจถึงเป็นบ้าไป ก็ได้

อันสุรา ถ้าใคร ไปดื่มกิน
เป็นอาจิณ ไม่เว้น จะเห็นผล
คือเมามาย ขายหน้า ประชาชน
จะเสียคน เสียมิตร เสียกิจการ
จะก่อเรื่อง เคืองทะเลาะ ไม่เพราะหู
มีศัตรู คอยจ้อง มาจองผลาญ
จะเสียทรัพย์ เกิดโรค เศร้าโศกนาน
ทนทรมาน ซบเซา เฝ้าละเมอ
และสุรา พาใจ ให้ประมาท
ทำก็พลาด พูดคิด ก็ผิดเผลอ
ขาดสติ วิจารณ์ ประหารเกลอ
และพลั้งเผลอ ผิดพลาด ศีลขาดเลย
โอ้ฤทธิ์ พิษสุรา ถ้าติดใคร
เหมือนเขาได้ ติดโซ่ พุทโธ่เอ๋ย
ถ้าเช้าอด งดเย็น เป็นแย่เลย
ดื่มตามเคย คล้ายสุข สนุกสบาย

อันมนุษย์ ทั่วไป ในโลกหนอ
ปรกติก็ เมาอยู่ มิรู้หาย
เมาชีวิต คิดปลื้ม จนลืมตาย
เมาร่างกาย ว่างาม อร่ามตา
เมาในสุข สนุกใหญ่ ว่าไร้โรค
เมาเสียงโชค การพนัน เมาตัณหา
เมาลาภยศ ทุกอย่าง ไม่ส่างซา
ทุกเวลา เมาทั่ว ทุกตัวคน
ยิ่งรีตน เป็นคน นักดื่มเหล้า
ก็จะเมา สิ้นดี ไม่มีผล
จะยุบยับ เป็นอัป มงคล
อาจวิกล จริต เสียจิตแล

พระกิพาบัตร (คือการพนัน) ถ้าเข้าเสวยอายุของผู้ใด ก็ทำให้ผู้นั้นยากจนขันแค้น สิ้นเนื้อประดาตัว ดังที่ (พระยาอุปกิตศิลปสาร) พรรณนาไว้ดังนี้ว่า

การพนัน นั้นร้ายสุด พามนุษย์ให้ฉิบหาย
เอาทรัพย์ นับมากหลาย ไปเสียงทาย อยากมั่งมี
เสียทรัพย์ จนยับย่อย ไม่ท้อถอย ขยาดหนี
คิดหวัง จักมั่งมี ในทันที ตามปรารถนา
ทิ้งงานการที่ดี ไม่มั่งมี เห็นทันตา
ทรัพย์สิน สิ้นนานา เอาออกค้า การพนัน
จนล่อน ถอนเสาเรือน หนี้สินเกลื่อน พัลวัน
คิดได้ เสียใจครัน เมื่อเต็มดัน ดำรงตน
มืดหน้าฆ่าตัวตาย เพราะเบื่อหน่าย ดำรงชนม์
ทั้งนี้ ชี้แจงผล แห่งบุคคล เล่นพนัน

ถ้าบุคคลกลัวเคราะห์ ก็ควรกลัวพระสุรา และพระกีฬาบัตร ทั้งสองนี้ให้มาก อย่าให้มาเสวยอายุได้ ถ้าปล่อยให้มาเสวยอายุได้แล้ว ก็ไม่แคล้วต้องล่มจมสิ้นเนื้อประดาตัว ติดคุกติดตะราง ไม่มีทางเจริญรุ่งเรืองเลย ผู้ที่ถูกพระเคราะห์ทั้งสองนี้เสวยอายุ จึงควรรีบสะเดาะเสียด้วยศีลห้าบ้าง ด้วยธรรมะมีสติ

ปัญญาเป็นอาทิบ้าง เมื่อเอาศีลห้า และสติปัญญา สะเดาะพระสุราพระกิฬาบัตรแล้ว ก็พ้นภัย ไม่มีเคราะห์ ไม่มีโศก หมดทุกข์ภัยกันที

ขอให้ทุกคนจงพิจารณาและพากันสะเดาะพระเคราะห์ภายใน คือ พระราคะ พระโทสะ พระโมหะ พระสุรา พระกิฬาบัตร ซึ่งอยู่กับตัวเราแล้วขออาราธนาพระรัตนตรัยให้เสวยอายุของตน ๆ ตลอดไป คุ้มครองป้องกันสรรพภัยในที่ทุกสถาน การสะเดาะพระเคราะห์แบบนี้ ไม่ต้องมีพิธีรีตอง ไม่ต้องเสียเงินทองอะไร ถ้าสะเดาะได้จริง ๆ แล้ว ผู้สะเดาะเป็นหมดเคราะห์หมดโศกแน่ มีแต่โชคสิริสวัสดิมงคล เมื่อทุกคนพร้อมใจกันสะเดาะพระเคราะห์อย่างนี้แล้ว ก็มีหวังว่าโลกที่เราอยู่นี้จะมีความร่มเย็นเป็นสันติสุข ไม่มีทุกข์ตลอดกาลนานเป็นอันรับประกันว่า มิคสัญญีกลียุค จักไม่เกิดขึ้นเลย.

ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ ... วัดมหาธาตุ ... ๒๕๑๕

พิมพ์ที่โรงพิมพ์พิมพ์พิไล บางรัก พระนคร
โทร. ๓๑๖๑๔ นายเจริญ พิมพ์พิไล
ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา ๒๕๐๒